

Hudson ezredes az asztalára hajította az éppen olvasott mappát, amikor Montfort belépett, majd egy gyors tisztelgés után helyet foglalt előtte. Nem idegesítette túlságosan magát, sokszor megfordult már ebben az irodában, már akkor is, amikor még Johnson ezredes ült Hudson helyén. Megtermett férfi volt, kerek arccal, apró, sötét szemmel és kopaszodó fejjel. Vastag ujjá gondterhelten a halántékát dörzsölgette, majd miután befejezte, összefonta őket a hasán, és az őrnagyra nézett.

– Montfort, maga az oka annak, hogy ilyen rohamosan kopaszodom.

– Sajnálom, uram.

– A francokat – ült feljebb a széken, mire az recsegni kezdett. – Van fogalma róla, hogy mit művelt?

Claude megvonta a vállát, arc kifejezése kissé unott, de többnyire tisztelettudóan merev maradt.

– Pontosítana, uram? Sok minden történik Londonban három nap leforgása alatt.

– Eltörte egy brit tiszt orrát, és egy foggal kevesebbel ment haza, mint amennyivel elindult.

Az őrnagy a száját húzva csúszott lejjebb a széken.

– Tisztességes harc volt, nem tehetek róla, hogy a britek mindig alulmaradnak.

– Montfort, az illető a RAF egyik szárnyparancsnoka.

Claude eltátotta a száját.

– Roppant kellemetlen – jegyezte meg.

– Csakugyan? – förmedt rá az ezredes. – Egy hónapig nincs eltáv! Se Norwich, se London.

– Uram – bólintott hetykén az őrnagy. Közönyösnek tűnt a büntetés hallatán, de mélyen belül ideges lett. Ha nem mehet Norwichba, akkor a Noktürn csomagját sem tudja átvinni. Be kell osztani a mostani készletét. Úgy döntött, inkább eltereli erről a figyelmét. – Azt mondják, olyan idők jönnek, hogy még a madarak is inkább gyalogolni fognak. Várható bevetés az elkövetkezendő napokban?

Hudson morcoson vakargatta meg a borostás állát. Gondterhelt sóhaja már épp elég válasz volt Claude számára.

– Akár egy hétig is a földre leszünk kényszerítve, ha Smith előrejelzése helytálló.

– Nehéz dolgunk lesz – nézett oldalra Montfort. – Ezzel rengeteg időt adunk a németeknek, hogy teletűzdeljék a gyárakat és kikötőket légvédelmi ütegekkel. Bailey vadászezrede továbbra is kísérni fog minket?

Hudson figyelmeztetőn felhúzta a szemöldökét. A stratégiai tervek nem tartoztak Montfortra, vele csak közölték a tényeket, nem pedig kikérdezték róla. Az őrnagynak viszont volt egy nagy

előnye: ha az ezredes nem is feltétlenül szerette, de tisztelte őt. Ennél nagyobb előnye pedig nem is lehetne.

– Nem örül neki, őrnagy?

– Lehetek őszinte?

Hudson kimérten bólintott.

– A vadászainkat visszafogjuk azzal, hogy hozzánk vannak láncolva. Véleményem szerint előnyösebb lenne, ha szabadon mozoghatnának, végtére is vadászok. Engednünk kell nekik a portyázást ahelyett, hogy csak várunk arra, hogy a Luftwaffe ránk támadjon.

Az ezredes fáradtan a levegőbe emelte a kezét, mintha untatná az őrnagy mondandója.

– Köszönöm, Montfort. Most pedig tűnjön a szemem elől, mert amíg látom, a vérnyomásom a plafont verdesi.

Claude tisztelegve állt fel a székből.

– Uram!

.....

(...)

De füstté is váltak az aggályok, amikor megpillantotta az út túloldalán dohányzó őrnagyot, aki a dzsipjének dőlve várta. Annyira rutinszerűvé vált minden, az üdvözlő, sokat sejtető mosoly, az ahogy leveszi a vastag, bélelt kabátot, majd Mara vállára teríti, aztán pedig a fejére teszi a tiszti sapkáját. Ezután a szájába veszi a cigarettát, és végignéz rajta, mintha egy megcsodálandó festmény lenne egy múzeumban.

Mara lehúzta az őrnagyon maradt bőr pilótadzseki cipzárját, hogy megérintse az egyenruha zsebében rejtőző kendőt.

– Ne mondja, hogy máris visszavenné – fordult el a férfi, hogy kifújja a cigaretta füstjét.

– Csak kíváncsi voltam, hogy itt van-e. Ezt pedig... – kezdte el levenni magáról Claude kabátját. – Vissza kell adnom. Túlságosan hideg van már ahhoz, hogy egy szál dzsekiben legyen.

Az őrnagy gyorsan megfogta Mara kezét, mielőtt kibújthatta volna a karját a kabátjából.

– Hozzászoktam már. Tudja, milyen hideg van odafent? Mínusz negyven fok – szívta meg a cigarettát, s miközben kilehelte a füstöt, eltaposta a csikket. – És még mínusz negyvenben is izzad az ember – tette hozzá halkán.

Mara nagyon szeretett volna kérdéseket feltenni a repüléssel és a bevetésekkel kapcsolatban, de túlságosan félt, hogy érzékeny pontot érintene vele. Megtanulta már, hogy a katonák még

maguk között sem beszélnek arról, ami a felhők fölött történik. Akkor egy nővérrel miért is társalogna ezekről a fájó és kényes részletekről? De őt mégis ette a fene, túlságosan is kíváncsi volt! Nem tündérmesékre vágyott, nem azt akarta hallani, hogy milyen szép odafent a végtelen kékség, vagy a fehér vattapamacsok sokasága. Az igazat akarta hallani, azokat a mély, belső gondolatokat, amiket az ember nem feltétlenül foglal szavakba. A nehéz részeket, az aggodalmat, a csúf, véres és verejtékes igazságot arról, hogy mivel is kell szembenézniük.

– Jöjjön, nővér! – kerülte meg a férfi a dzsipet, majd kinyitotta az ajtót. – Azt hiszem, beszélünk kell, ezúttal komolyabban.

Mara maga sem értette, hogy miért, de megijedt. Olyannyira, hogy meg se merte kérdezni, mire gondol az őrnagy. Csak csendben, aggodalmas arckifejezéssel helyet foglalt az ülésben, és a lábát idegesen rázva figyelte, ahogy Claude behuppan mellé, majd beindítja a dzsipet. Levette a sapkát a fejről, az ölébe tette, haját a füle mögé tűrte, de a huzat folyamatosan az arcába csapta, miközben a kifutón száguldottak.

– Kényelmetlen helyzetbe hoztam? – fordult Claude felé. – A kendővel, meg az... az egész délelőtti viselkedésemmel. Erről van szó?

Claude letért az aszfaltútról a főre, mire a nő hirtelen megragadta az ajtót. Az őrnagy végül szép lassan megállt a mező közepén, leállította a dzsipet, és Mara felé fordult.

– Nos, nővér, szálljon ki, és beszéljünk! – mondta, de közben kedves mosoly ült az arcán, ami összezavarta Marát.

Montfort elővett egy zseblámpát az ülések mögül, bekapcsolta, majd a kocsi előtt a földre fektette, hogy legyen számukra némi fény, ezen a holdtalan és csillagtalan éjszakán. Mara kiszállt, és követte az őrnagyot, aki a dzsip elejéhez sétált, tenyerét pedig a motorháztetőre tette. Mara a kezében tartotta a tiszti sapkát, idegesen piszkálta rajta a varrást, mialatt tanácstalanul nézett a férfi szemébe. Claude magához intette.

– *Mon souffle* – mondta halkan, majd Mara tétlenségét látva elé lépett, és megfogta a derekát, hogy a motorháztetőre emelje. – Először is, látnia kell, hogy mit szereztem.

Mara hátrébb csúszott, maga mellé tette a sapkát, a vastag kabátot pedig megigazította, mielőtt teljesen lecsúszott volna a válláról. Claude a dzsekije zsebében kezdett kutakodni, majd elővett egy cigarettás dobozt, és felé nyújtotta. A nő megilletődve vette el, hogy jobban szemügyre vegye a zseblámpa homályos fényében.

– Marlboro – mondta a férfi. – Na ez! Ez egy nőnek való cigaretta, *mon souffle*.

– Nem mondja, hogy ezt nekem vadászta! – nevette ki.

Claude elővette a gyújtóját, apró lángját pedig kettejük közé emelte.

– Nos?

Mara megmosolyogta a férfi izgatottságát. Kivett egy szálát, a szájába vette, majd a lánghoz hajolt. Miközben a gyújtó visszakerült a pilótadzseki zsebébe, elfordult, és az éjszakába lehelte a keserű füstöt. Még ő maga is meglepődött azon, hogy nem kezdett el kaparni a torka.

– Ó! – vonta fel a szemöldökét lepődöttségében. – Ez tényleg más!

Claude felé nyújtotta az égő szálát, akinek a tenyere a kézfejeére simult, miközben lehajolt, hogy beleszívjon. Ismerős jelenet volt Mara számára, de ezúttal libabőrös lett tőle. Az őrnagy keze apránként lecsúszott az övéről, s miközben kifújta a füstöt, mellette a dzsipnek dőlt, és zsebre vágta a kezét. Marát zavarta, hogy így nem látja a férfi arcát, de nem merte megjegyezni.

– Azt mondta, beszélni akar, erre csendben gubbasztunk a semmi közepén. Nem tetszik ez nekem.

Az őrnagy lopva a nőre pillantott a válla fölött. Kivette a kezéből a még füstölgő csikket, majd a földre dobta, hogy eltapossa.

– Egy időre hagyjuk abba ezeket az éjszakai beszélgetéseket.

Mara sűrűn pislogva fordult el. Összezavarodott. Halvány dühöt és nyilalló fájdalmat érzett, amit mindenáron leplezni készült.

– Nincs többé szüksége figyelemelterelésre? – kérdezte ridegen. – Már nem csinálom olyan jól, mint régebben?

Claude felszisszent.

– Nem, Mara, szó sincs ilyesmiről – lökte el magát a dzsiptől, hogy a nő elé álljon. – Nézze, egyre hidegebb van, arról nem is beszélve, hogy folyamatosan fáradt.

– Ez nem igaz! – védekezett. – Mármint, most éppen igen, de egyébként...

– Alig alszik valamit, egész nap talpal, éjszaka pedig a hidegben vacog, és nem, nem csak egy cigarettányi ideig, ezt mind a ketten jól tudjuk.

– Soha nem panaszkodtam...

– Tudom – vágta rá halkan. – Pedig lett volna rá oka! – mosolygott pajkosan. – Igazán a fejemhez vághatná, hogy milyen bunkó tőlem, hogy az éjszaka közepén zargatom. Sőt, már meg kellett volna fenyegetnie, hogy ha annyira beszélni akarok, akkor találjak rá jobb alkalmakat.

Mara alig észrevehetően felsóhajtott a megkönnyebbüléstől.

– Ha annyira aggódik a hideg miatt, hozhatna pokrót.

– Hozhatnék – helyeselt. – De akkor tegyük korábbra ezeket a... „figyelemelterelőket”. Mit szólna az este nyolchoz? Sűrűbben kéne figyelnem az órát, amikor magácskával vagyok, hogy időben visszavigyem a kórházhoz.

Mara előrébb hajolt, térde szinte az őrnagy derekát súrolta, de nem ért hozzá.

– Már azt hittem, arra akar kilyukadni, hogy jobb figyelemelterelést talált.

Claude a szemét forgatva vette ki a kezét a zsebéből, majd előrehajolt és a motorháztetőre tenyerelt, csapdába ejtve a nővért.

– Nem, túl jól csinálja, továbbra is. De magáról mi fogja elterelni a figyelmem?

– Próbálkozott már egy kék pillangóval?

Az őrnagy a száját húzva pillantott félre.

– Csak azért vettem észre, mert az arcomba repült, és csak azért emlékszem rá, mert állandóan felemlegeti.

Mara előrenyúlt, beletúrt a férfi hajába, hogy finoman összekócolja, majd a fejére tette a sapkáját.

– Nincs szükség magyarázkodásra – nyújtotta hátra a karját, hogy rátámaszkodjon. – Azt tesz, amit akar, végtére is szabad ember.

– Tehát szabadon azt teszek, amit csak akarok, azért hogy aztán maga szabadon az orrom alá dörgölje.

A nő megvonta a vállát, majd megszokásból rázni akarta a lábát, amivel sikerült combon rúgnia a férfit.

– Hoppá! – lökte el magát a dzsiptől. – Nem volt szándékos!

Az őrnagy vállába markolt, előrebb csúszott és lenézett, hogy lássa mennyi távolság is van közte és a férfi között.

– Mindig így kezdődik. Legközelebb már azon kapom magam, hogy a tenyere az arcomon csattan – egyenesedett fel Claude, leporolta a nadrágját, aztán újra a zsebébe mélyesztette a kezét. – Mondja csak, mi történt Londonban, ami ennyire elkente?

– Jaj, de alattomos! – szisszent fel a nő. – Választhatott volna kellemesebb témát is!

– Nem–nem, ma este kellemetlen dolgokról akarok beszélni.

Mara megütögette a motorháztetőt, mire Claude felült mellé. *London*, zúgott ez a szó a fejében. Nem most járt ott először. Még 1940-ben Roberttel látogatott el ebbe a gyönyörű városba, ami akkor még nem látott német bombát. A végzetes találkozás nem sokon múlt, ő és a testvére augusztusban ejtették meg az egyhetes kirándulást, ami inkább volt Rob nagy álma, mint az övé, az első bombát pedig szeptemberben dobták le a városra. Aztán mintha egy szempillantás alatt eltelt volna egy év, és Pearl Harbort követően Robert végleg elhagyta az Államokat.

Mara a fejét megrázva oszlatta fel a gondolataira telepedő füstöt, ami ezt az időszakot öleli fel, majd hamis mosollyal Montfortra nézett.

– Ez egyszerre nagyon egyszerű és nagyon bonyolult – sóhajtotta.

Az őrnagy a száját húzva bólintott.

– Hadd segítsék felboncolni ezt a hullát, amit oly nagyon rejteget a szekrényben. A kedves papa vette el a kedvét?

– Kedves papa? – idézte nevetve. – Őszintén szólva, már onnantól kezdve rossz kedvem volt, hogy... Ígérje meg, hogy nem ért félre!

Claude a feje mellé emelte a kezeit, megadást színlelve.

– Az ördög vigyen, ha így tennék!

Mara néhány szűrös pillantás után mély levegőt vett, és kihúzta magát.

– Nos, szerettem volna a távozásom előtt beszélni magával, de finoman szólva elfoglaltnak tűnt. Feszélyezett a tudat, hogy a kendőm végül a fiókban landolt, és azon gondolkodtam, hogy vajon mennyire fogom megbánni.

A férfi a fejét lehajtva nyomkodta a tenyerét, mintha fájlálná.

– Tehát aggódott értem.

Mara már szólásra nyitotta a száját, hogy tagadásba kezdjen, de hamar megjött az esze.

– Igen, hát... Mindegy is – terelte el gyorsan a témát, mielőtt a férfi túlságosan komolyan veszi a téma boncolgatását. – A „kedves papa”, ahogyan maga hívta az imént, titkon abban reménykedik, hogy mikor roppanok össze és térek haza.

A nő elhallgatott. Nem volt felkészülve arra, hogy a szőnyeg alá seprert fájdalmak visszanéznek majd rá. Akár egy ágy alatt rejtőző szörnyeteg, aminek felvillantak a szemei a sötétségben és egyenesen Marára bámult.

– Tudja, nem vagyok olyan... önfeláldozó, mint azt tettetni próbálom – mondta halkan, miután elfordult. – Egyszerűbb és kellemesebb, ha az emberek arra gondolnak, milyen bátor is voltam, amiért önként magamra vállaltam ezt a felelősséget. „Ó, Mara Revenge, a nő, aki vígan élhetné az életét, de mégis úgy döntött, hogy kiveszi a részét a háborúból, micsoda becsülendő példa!” – hadarta keserűen. – Ez azért sokkal jobban hangzik, mint az, hogy egyszerűen csak menekülni akartam, nem de? Itt Rob nem kísért engem, nem látom a halálának a nyomát minden ismerős arcon, és nem hallom, ahogy *folyamatosan* róla beszélnek.

– Ne áltassa magát, magácska nem olyan önző, mint amilyennek lefesti magát. Kellemesebb helyre is menekülhetett volna, ezt azért el kell ismernie.

Mara nagyot nyelt, megköszörülte a torkát, majd a férfi felé fordult.

– És a bombák – váltott élesebb hangnemre, mintha a korábbi szomorúságot próbálná elrejtetni. – Istenem, képtelen voltam aludni, annyira rettegtem tőlük!

– Legközelebb ne tegye, szinte minden éjjel van bombariadó, de ez nem azt jelenti, hogy bombázás is lesz. Az esetek többségében...

– Jó, már nem számít! – vágott a szavába. – Többet ért volna, ha a távozásom előtti éjszakán közli ezt velem.

Claude közelebb húzódott hozzá.

– *Mon souffle*, én vártam magára, de magácska inkább úgy döntött, hogy nem méltóztat a társaságára egy jelentéktelen kék pillangó miatt, ami végül Öcsi zsebében landolt – mosolygott büszkén.

A nővérnek megfeszült az álla. Egy ideig állta az őrnagy bájos tekintetét, ami hamarosan mosolyra fakasztotta. Végül Claude arcának nyomta az ujját, hogy elfordítsa magától.

– Ne nézzon így rám, mert akkor nem tudom komolyan venni!

Claude fintorogva dőlt hátra, egyik kezét a feje alá, másikat a hasára tette. A nő cöcögtetve fordult utána, hogy lenézzon rá.

– Ej, de kényelmes valaki!

Az őrnagy hetykén vállat vont.

– Képzelve, jövő héten érkezni fognak újoncok. Lesz köztük egy pilóta, úgy hírlík, kivételes tehetség.

– Félti a hírnevét? – gúnyolta a nő.

Montfort felszisszent.

– Jaj, de kicsinyes!

– Hogy hívják?

– Lonnie Dotson.

– Nem hallottam róla – mondta merengőn, mire az őrnagy halkan felnevetett.

– Rólam már hallott, mielőtt ide jött?

– Ezzel akarja növelni az egóját? – incselkedett tovább.

Claude kinyújtotta a karját, tenyere Mara hátára simult.

– Azzal növelné az egómat, ha ledőlné mellém.

– Akkor végképp nem tehetem.

Az őrnagy elvette a kezét, felült, majd felháborodást színlelve a nőre nézett, aki csintalan mosollyal az arcán hátradőlt. Claude a fejét rázva felhorkant.

– Mindenkivel ilyen pimasz, nővér?

Mara felhúzta a lábát, térdével megbökte az őrnagyot, aki erre válaszul hátrapillantott.

– Természetesen nem, magát különleges bánásmódban részesítem.

A férfi oldalra fordult, majd a nővér mellé könyökölt, és a fejét támasztva nézett le rá.

– Szerencsétlen egy sorsom van. Bárki, aki tudna róla, bizonyosan sajnálna érte.

A nő megragadta a sapkáját, és az arcába húzta.

– Ó, de szemtelen még mindig! – morogta, és közben egy leheletnyit távolabb húzódott.

Szeme megakadt a kendőjén, ami épphogy kilógott a pilótadzseki alól. Óvatosan félretolta, hogy kihúzza a zsebből a vékonyka anyagot. Claude a nő keze után nyúlt, mire Mara az ellenkező irányba nyújtotta a karját, közben jót szórakozott azon, hogy az őrnagy alig lát valamit, az arcába csúszott sapkától. Diadalittas nevetéssel lógatta a kendőt a levegőben, Montfort pedig megrázta a fejét, hogy lehulljon róla a tiszti sapkája, és a becses kendő után nyúljon. Nem kellett nagyot nyújtózkodnia, Mara fölé támaszkodva könnyedén elérte, de figyelme hamar elterelődött, amikor lepillantott az alatta fekvő nőre.

– Ne mosolyogjon! – mély, higgadt hangja egyszerre volt kérlelő és utasító.

Mara közelebb vackolta magát, tenyerébe gyúrta a kendőjét, majd megemelte a derekát, hogy a kezét a háta mögé tudja tenni.

– Ezt visszaveszem egy időre – akarta tovább játszani ezt a különös játékot, de Claude nem válaszolt.

Mint aki megfélelkezett magáról, csak Marát figyelte, aki nagy, barna szemekkel nézett fel rá.

– Szedje össze magát, őrnagy! – mosolygott szelíden, amivel szinte a férfit gúnyolta. – Csak nem elakadt a lélegzete?

Montfort felmarkolta a sapkáját a motorháztetőről, és Mara arcára ejtette.

– El, *mon soufflé* – csúszott le a dzsipről, majd finoman megérintette a nővér térdét. – Jöjjön, későre jár!

– *Soufflé*? – ült fel Mara. – Az nem valami sütemény?

Claude a motorháztetőn dobolt az ujjával, majd türelmetlenkedve intett neki, hogy csússzon közelebb.

– De, de, igen, sütemény! – hadarta, majd halkán tovább pusmogott az orra alatt. – Istenem...

Mara a vállába markolt, mire átkarolta a derekát, és leemelte a dzsipről. Kinyitotta neki az ajtót, elvette a fűben hagyott zseblámpát, visszatette az ülés mögé, majd amikor beült a kormány mögé, a nővér lágyan megszólította. *Őrnagy*. Felé fordította a tekintetét, Mara pedig közelebb hajolt, hogy ismét a fejére tegye a sapkáját, távolodó ujjai pedig finoman az arcához értek. A nőnek fogalma sem volt róla, hogy az őrnagy erre a rövid pillanatra annyira zavarba jött, hogy az egész teste libabőrös lett. Claude egy szívdobbanásnyi időre megdermedt, majd az állát dörzsölve kikönyökölt, és beindította a dzsipet.

.....

A késő esti kalandnak megvolt a böjtje, Mara Revenge olyan fáradt és álmos volt másnap, állandóan nagyokat pislogott és a fejét rázta, hogy ébren tudjon maradni. Délelőtt Hudson ezredes keresztülsétált a gyengélkedőn, ami feszültséggel töltötte el az ápolókat. Nem volt újszerű az ilyesmi, nem beszéltek róla, de mindenki tudta mi történik: akit csak lehet újra be fognak osztani. A veszteség olyan mértéket öltött, hogy az utolsó fűszálba is meg kellett kapaszkodnia a parancsnoknak, akit pedig a dandárparancsnok szorongatott. Ezek voltak azok a dolgok, amik Jonathan Leroy-t megviselték, de ez a legtöbb repülőorvossal így volt.

Dr. Leroy szolgálata végig arról szólt, hogy valahol a parancsnokok és a kötelességei között egyensúlyt tartson, ami sokkal nehezebb volt, mint ahogy azt elsőre elképzelné az ember. Mara néhány hónap után tisztázta magában, hogy egy repülőorvos nem csak orvos, hanem katonatiszt is, a fő feladata pedig az, hogy minden erejével megőrizze a katonák ép elméjét és egészségét. Mindezt azért, hogy minél tovább harcoljanak, öljenek vagy akár meg is haljanak a kitűzött célért. Jonathan mondhatni két tűz közé volt szorítva. Közeli és bizalmas viszonyt ápolt a repülőskatonákkal, ő is egyike volt azoknak, akik néha velük repültek, hogy jobban megértsék, amin keresztülmenniük, és hogy még inkább a bizalmukba férközzenek. És miután kialakult a bizalom, az idegösszeroppanás szélén álló katona felkereste őt, hogy menedéket nyújtson neki a háború elől, ami apránként felemészti. Jonathan pedig így tett – azért, hogy visszaküldje őket oda, ami elől menekülni akartak. Ebben a feladatban ugyan segédkeztek a bázist látogató pszichiáterek, de ettől még dr. Leroy-nak nem lett könnyebb elviselni a kettősséget, ami a munkájával járt. Elvárták tőle, hogy ne legyen érzelgős, és végtelen elhivatottsággal szolgálja a hazát a háború megnyerése érdekében. Ez azt jelenti, hogy határozottan bátorítania és ösztönöznie kellett a katonákat arra, hogy minden félelmük, traumájuk, rettegésük ellenére repüljenek továbbra is.

Dr. Leroy becsülettel végezte a munkáját. Csendben, észrevétlenül figyelt mindenkit, akár a kávézóban, a kávézóban, a kávézóban, a kávézóban. Tudta ő jól, hogy kik azok, akikre különös figyelmet kell fordítani, ahogyan azt is, hogy nagyon gondosan kell eljárnia, nem vetethet le akárkit a repbeosztásról. A repülőorvosok mind tudják, hogy az a legbölcsebb, ha jó viszonyt ápolnak a parancsnokokkal, hiszen az ő engedélyükre volt ehhez szükségük. A parancsnokok elé pedig erős érvekkel kellett állni, egy pillanatig sem tűnhettek engedékenyek.

Marának sokszor eszébe jutott az az este, amikor a doki kint iszogatót egymagával a dzsipjében – erre már többször is volt példa. Egy pillanatig sem irigyelte Jonathan helyzetét, és ami azt illeti, igazán megérteni sem tudta. Neki csak felé és a főnövére felé kellett felelni, ebben pedig semmilyen kettősség vagy ellentmondás nem szerepelt. Néha eljátszott a gondolattal, hogy leül iszogatóni dr. Leroy-jal, hátha akkor könnyebben megnyílna ebben a témában, de

sohasem volt elég bátorsága tenni ezügyben, de talán jobb is így. Ki ő, hogy beleüssé az orrát, a 140-esek repülőorvosának a dolgaiba?

Kora esti órákban, valamivel vacsora után, Mara még mindig az asztalon könyökölve támasztotta a fejét. Minden áron ébren akart maradni, de azon kapta magát, hogy lebillen a feje. Susie elé csúsztatott egy egész bögre kávé, majd féloldalasan leült a széken, vele szemben. Keresztbetett lábát szokásához híven rázta, úgy beszélt, hogy közben nem nézett Marára:

– Glen Hardingnak hívták. Nem voltak lányos ábrándjaim – hadonászott hevesen a kezével, morcos ábrázattal. – Soha nem reménykedtem olyasmiben, hogy elvesz vagy bármi ilyesmi, de az ördög vigye el, volt benne valami!

Susie is felkönyökölt, körmével az alsóajkát piszkálta, csillogó tekintete továbbra is egy üres asztalra szegeződött. Apró szünetet tartott, hogy megküzdjön a gombóccal a torkában.

– Kurvára szerettem azt a srácot. Aztán egy nap szétlőtt arccal hozták vissza, holtan. Ott voltam a kifutónál, mindig kivitettem magam Adamsszel, és őszintén hittem abban, hogy a buta kis imáim és Mason atya ócska áldásai megvédik őt – fintorgott undorodva, de csillogott a szeme a könnyektől. – Brooks amikor kiszállt a gépből eléem futott, megragadta a vállam és elfordított. Sokáig nem értettem mi történik, de valójában az őrnagy azon volt, hogy megkíméljen a szétroncsolt teste látványától, amit hordágyra emelve cipeltek el az erődtől. Brooks olyan erősen szorította a vállam, miközben egyre távolabb sétáltunk a kifutótól, hogy néha... – érintette meg a saját vállát –, néha még most is érzem magamon. Lassan, finomkodva próbálta nekem tálalni, hogy mi is történt, aminek a társai mocskosul nem örültek. Tudod – pillantott először Marára a beszélgetés kezdete óta –, először a kihallgatás, addig semmi duma. Brooks köpött rá.

Mara képtelen volt inni a kávéból, ami az orra alatt gőzölgött. Gyomra olyan apróra zsugorodott, egy gyűszűben elfért volna, torka kiszáradt, tenyere izzadni kezdett. Susie finoman megrázta a fejét, hogy kisöpörje a szemébe lógó haját, hideg közönyt próbált magára erőszakolni, de a könnyeket nem tudta elrejteni. Az undor enyhe fintora az arcán olyan volt, mintha saját magától viszolyogna, amiért sebezhetőnek mutatkozik.

– Makacs voltam, azt mondtam, mindenképp látni akarom őt – folytatta, majd összevonta a szemöldökét, a szájába harapott, ismét elfordult és az ajkát kezdte piszkálni. – Bár ne tettem volna! – pillantott a szeme sarkából Marára. – Komolyan mondom. Soha nem lenne szabad úgy látnod egy szerettedet sem. A látványa folyamatosan... – suttogta elfojtott hangon –, állandóan kísért. Öreg koromra már nem fogok emlékezni arra, hogy milyen volt a mosolya, a hangja vagy a hajának a tapintása, de arra a képre, ami a hordágyon fogadott... arra akkor is emlékezni fogok.

Marának hányingere támadt az idegességtől, de mielőtt jobban belelovalhatta volna magát a nyomasztó, sötét gondolatokba, amik megkönyékezték az elméjét, Susie megrúgta az asztal lábát. A kávéja kilötytyent, ő pedig lepetten kapta fel a fejét és markolt rá a bögrére.